

TAJOMSTVO
MATKY

Motto:

*„Ako cedrový strom na Libanone
rástla som do výšky, podobná som
cyprišu na vrcholoch Hermonu,
vyrástla som do vysoka ako palma
v Engaddi, podobná som ružovému
sadu v Jerichu.“*

*„U šľachetného ľudu zapustila som
svoje korene. Medzi zástupmi svätých
je moje trvalé prebývanie.“* (Sir. 24.)

*„Kto mňa nájde, ten si nájde život
a dostane požehnanie od Pána.“*
(Príslovie 8, 35.)

S cirkevným a rehoľným schválením zo dňa 10. IV. 1948, číslo 3767/48. — „Životom“ vychádza mesačne v Bratislave. Redakcia, administrácia a expedícia: Kláštor Redemptoristov, Bratislava, Puškinova 4. Telefon 7328. Majiteľ a vydávateľ: Viceprovinciál Redemptoristov, Bratislava, Puškinova 4. Zodpovedný zástupca časopisu: P. Jozef Chochula, C. Ss. R., viceprovinciál Redemptoristov. Zodpovedný redaktor: P. Štefan Michalovič C. Ss. R. Vedúci redaktor: P. Daniel Szitás C. Ss. R. Číslo šekového účtu 3091 s názvom Vydavateľstvo časopisu „Životom“ Bratislava. Jedno číslo stojí 3.— Kčs. Predplatné na celý rok Kčs 36.—. Novinové výplatné povolilo Riaditeľstvo pôšt v Bratislave č. 807-I-1948, 8. I. Dohliadač poštový úrad: Bratislava 2. Tlačí Unia v Bratislave, Kolárska 5.

TAJOMSTVO MATKY

Do chladného mramoru v kaplnke v Bry sur Marne vtesal sochár Debert neobyčajné dielo: Vo výške Otec nebeský. Vidieť iba jeho tvár a široko roztvorenú náruč. Pod ním Duch Svätý v symbole holubice a ešte nižšie Ježiš, pribitý na križi. Celkom dolu stojí na zemeguli Panna Mária s hlavou slahajúca k Srdcu Svojho Syna. Jej otvorené dlane starostlivo sbierajú milosti, ktoré zostupujú od Otca a Duchu Svätého, a z rán Kristových padajú kvapky krvi na biednu zem.

Predrahá myšlienka, ktorá inšpirovala umelca Deberta. Počúvam v nej slová Bernardina zo Sienny: — Každá milosť zostupuje na ľudstvo trojakým, dokonale usporiadaným stupňom: Boh ju udeľuje Kristovi, Kristus ju odovzdáva Matke a z Matkiných rúk prichádza k nám.

A tieto slová zapaľujú v našej duši nádej, že

nič nám nebude odopreté, o čo budeme žiadať Pannu Máriu, prostrednicu všetkých milostí. Ale milovať Pannu Máriu ako prostrednicu milosti, to znamená, že ju treba najprv poznať.

Nad Písmom sv.

Rodný list vesmíru a ľudstva je napísaný na prvých stranách Starého Zákona v knihe Genezis. Písaný je rukou čistou, neskalenou a nerozochve- nou fantáziou a pobočnými vášňami. S detskou jed- noduchosťou vyjadruje prvý počiatok celého vidi- teľného sveta a najhlbšiu podstatu ľudskej bytosti.

Ak sa dívate naň očami viery, vidíte na ňom charakter inšpirovaného slova Božieho. Je to naj- väčšia záruka jeho pravdy o skutkovej podstate rozprávania o prvých počiatkoch sveta. Nech nám teda náš rodný list hovorí, čo pekného a potešiteľ- ného vie o vzniku ľudského pokolenia. Od stvore- nia vesmíru pominuly celé veky. Oživujúci duch Boží, ktorý sa až doteraz vznášal nad všetkým stvorenstvom, zostupuje priamo do diela svojich rúk — do tela stvoreného z hlíny. Hlina pod oži- vujúcim duchom Božím stáva sa človekom.

Aká to bola chvíľa, keď ľudská bytosť po prvý raz dvihla hlavu do belasého vzduchu, hlavu, ten- to hrad duše. Už tu stojí človek, ohliadajúci sa po prírode, silný duchom i telom, ako obraz Božej múdrosti. Teraz je postavený most medzi duchom

a hmotou, medzi podvedomím a ríšou myšlienok a pravdy, medzi časom a večnosťou. Jednou svojou schopnosťou rozumom poznáva z viditeľných vecí neviditeľného Boha, prameň všetkého dobra a krásy. A v človeku ktorý stojí ako očarovaný v svete pravdy a krásy, prebúdza sa tajomnejšia sila. Cíti, ako by rád splynul s celou touto krásou v jeden celok. Ako šľahá plameň jeho prebudenej lásky cez všetko pozemské k Bohu, k večnej láske, ktorá ho stvorila, ktorá všetko dáva do pohybu a ktorá ho vábi k sebe.

Prvý človek vo svojej geniálnej intuícii pochopil svoje miesto v stvoriteľskom pláne Božom. Je kráľom všetkého stvorenstva, má vládnuť nad ním v mene Božom. Má hovoriť k Bohu rečou lásky, ktorou je príroda preplnená, ale nemá pre ňu živých slov. Prírode má vtlačať pečať svojej duše, svojich rúk. Má na láske ako pe rebriku stvorenstva stúpať k Bohu, k svojmu poslednému cieľu a má sa stať šťastlivým.

Byť šťastlivým? Nie, stať sa šťastlivými? Cíti, že úplne šťastie a blaženosť sa doteraz nestaly jeho trvalým údelom. Jeho srdce je preplnené ne-utíšenými, silnými túžbami. A zo svojej extázie sa vracia do skutočnosti. A vidí, aký je malý a nepatrný voči horám, ktoré ohraničujú jeho obzor. Meria silu svojho ducha a svojich rúk na ich veľkých rozmeroch. A cíti sa skrúšený presilou diela, ktoré mu Boh dal. Ako bude vedieť sám ako prst

ovládať svojím duchom a svojimi rukami nesmierne sily prírody? Ako bude vedieť sám rozlúštiť tajomstvá, ktoré sa skrývajú pod závojom prírodných krás? Nevzniká v ňom mimovoľne túžba po niekom, kto by sa mu podobal a s kým by vykonal dielo, ktoré sám vykonať nevládze? Nie je dobre človeku samému! (Gen. 2, 18.)

Boh vypočúva jeho prosbu a odpovedá mu stvorením prvej ženy. V prvej žene dáva Boh prvému človeku pomocnicu na ceste k sebe — k Stvoriteľovi.

Byť šťastlivým skrze Boha, s Bohom a z Boha, nepoznať bolesť, žiť bez vzbury smyslov proti duši, vládnuť nad prírodou... to bol plán, ktorý mal Boh pôvodne s človekom...

Položím nepriateľstvo ...

Človek je žobrákom, pochádzajúcim zo vznešeného rodu, hovorí duchaplne Pascal. Žobrákom sa stal preto, že pôvodný plán Boží sa rozpadol na trosky. Tragédia začala pri veci, ktorú Písmo sv. nazýva stromom poznania dobra a zla. V jej prvom dejstve vystupujú traja: praotec ľudského pokolenia, naša pramatka a satan. Drámu pádu podmienily tri motívy:

Prvý: pochybnosť. Prečo vám Boh zakázal jesť zo všetkých stromov v raji? To je začiatok každého zvodu. Takto a v takých okolnostiach postave-

ná otázka mimovoľne otrasie presvedčením. Vzbudzuje pochybnosť, začiatok vzbury.

Druhý motív: popretie. Nie, nezomriete! Každé popretie podporuje už jestvujúcu pochybnosť. Dáva jej zdvojnásobnenú silu, ak pochádza z úst niekoho, kto stojí nad nami.

Tretí motív: kladné uistenie: Budete ako bohovia. Pochybnosť a popretie nestačí. Nepokoj duše môže uspokojiť len také alebo onaké tvrdenie. Diablova psychologia došla k cieľu. Pramátka ľudského pokolenia pochybuje o Božom zákaze a bez dôkazov začína veriť diablovi. Bez dôkazov! Aký to čudný zjav. A predsa, nedávajú nám dejiny tisíce príkladov? Pozbav dušu prirodzenej potravy, pravdy a uspokojí sa s najpochabejšími teoriami a tvrdeniami.

Nuž, Eva okúsila zo zakázaného stromu. To býva posledné slovo každého odpadnutia. Ak sa pre človeka stane Boh otázkou a prázdny slovom, ak sa ním stane duša, spravodlivosť, pravda, budúcnosť, potom povstane pred ním niečo, čo pôsobí tým oslňujúcejším dojmom, o čo menej ho niečo vyvažuje a uvádza na pravú mieru. — Vzburu začala zbožnením rozumu a končí vládou smyslov. Satan sa neprepočítal: pramátka naozaj jedla zo zakázaného ovocia. Žena sa dostala do jeho moci. Teraz, keď už dosiahol svoj cieľ, môže sa uspokojiť s úlohou diváka. O ostatné sa už postará žena. Dala jesť

aj svojmu mužovi a aj ten jedol zo zakázaného ovocia. Nie preto, že by bol uveril diablovej, ale preto, že pokušenie sa dostalo k nemu cez ženu, skrze tú, ktorá mala byť jeho pomocnicou na ceste k Bohu. Pospolitosť, ktorá mala byť oporou, stala sa pričinením diabla zdrojom záhuby.

Počúvate diablov smiech nad troskami Božieho plánu s človekom? Teraz už obidvaja naši prví ľudia vedeli, a vedeli to na všetky časy, čo je dobro a čo zlo. Na scéne sa objavuje sudca, ktorý vypočúva previnilcov jedného po druhom. Praotec ľudského pokolenia sa vyhovára na Evu a v určitom smysle na samého Boha. Eva zvaňuje vinu na diabla. K nemu sa teda obracia sudca v prvom rade a hovorí mu: — Keďže si to urobil, položím nepriateľstvo medzi teba a Ženu, medzi tvojím, a Jej potomstvom. Ona rozdrví tvoju hlavu a ty budeš číhať za jej pätami. (Gen. 3, 15.) To je Božia odpoveď na hriech. To je Božia odpoveď na hriechom zničený pôvodný plán s človekom: prísľub Ženy a jej Potomstva.

Nijaké proroctvo nie je také božské, ako toto, ktoré stojí na začiatku čias. Nijaké nenesie tak hlboko vtlačenú pečať božského pôvodu ako toto. Len Boh ho mohol vysloviť. Jedine Boh, ktorý postavil rámeček dejín, v ktorom sa majú rysovať.

Celé dejiny ľudstva stoja pred nami v zdrcujúcej skutočnosti — rajské sny sú nenávratne stra-

tené — a zároveň v najvyššom možnom idealizme, Boží súd je oznámený. Až po mnohých stáročiach uvidí ľudstvo jeho splnenie. Boh sa svojim dielom neponáhľa. Jeho dielo ide trpezlivo ale neúprosne vpred. Začalo sa plniť už od tejto chvíle. Nad tmavým pozadím čias sa rysuje v ohromných rozmeroch, doteraz však bez farieb a bez tepla, ale už v základných rysoch, zreteľný obraz: Ženy a jej Potomstva.

Kto je tá Žena? Je to Eva, slabá, zvedená bytosť, ktorá má v hriechu a v bolestiach rodiť ďalší život? Nie, je to jej opak. Je to tá, ktorá je Bohom myslená ako Matka celého ľudského pokolenia, silná, bojujúca, žehnajúca Žena, ktorá má zaujať miesto Evine, ideál. Žena „par excellence“.

Teda žena ma byť východiskom vykúpenia, práve tak, ako bola počiatkom pádu. Hovoríme o potomstve Ženy. Aké je to čudné. Má to byť dieťa panenskej Matky, ktoré nemá nijakého pozemského Otca. A ako tajuplne stojí Matka a Dieťa ako protiklad tých dvoch, ktorí tu stoja pred sudcom vo vedomí svojej viny!

Rozputáva sa boj medzi potomstvom Ženy a potomstvom diablovým, medzi deťmi Ženy a deťmi pekla, ako zápas tábora proti táboru, muža proti mužovi. Žena, Matka celého pokolenia a jej Dieťa bude princípom a nositeľom života a milosti.

Cez stáročia

Písmo sv. v knihe Genezis naznačuje nám vzhľadom na Pannu Máriu tri veci. Prvá: jej panenstvo. Druhá: Mária stojí pred naším zrakom ako druhá Eva pri druhom Adamovi, teda ako spoluvykupiteľka vedľa svojho Syna. Tak sa na ňu pozerali kresťania už od pradávna. Tretia vec: Popri fyzickom materstve, ktorým dostal svet Vykupiteľa, je Panna Mária duchovnou Matkou vykúpeného ľudstva. Potomstvo, o ktorom hovoria proroctvá v Písme svätom, treba rozumieť individuálne i kolektívne. Až potom vyniká protiklad medzi potomstvom Ženy a potomstvom diablovým, ako nazýva sv. Ján (8, 44) hriešnikov.

Pod zorným uhlom týchto troch skutočností čítajme proroctvá, ktoré nám zaznačily dávne storočia pred Kristom a opýtajme sa ich, do akej miery doplňujú obraz Ženy a jej potomstva. V knihe Genezis je načrtnutý už celý plán, ale len v hrubých, základných rysoch. Časom sa mu dostáva prepracovania v jednotlivostiach. Obraz oživa, nadobúda ostrejšie a zreteľnejšie rysy.

Prvý krok v tomto smere uskutočňuje sa v prísľuboch, ktoré dostali praotcovia. V Abrahامovom potomstve budú požehnané všetky pokolenia zeme. (Gen. 12, 3.) Tieto slová pripomínajú, že z tohto rodu vyjde ten, ktorý je očakávaný a nádejou celého ľudstva a s ním aj jeho matka.

A roky prechádzajú. Dlho to trvá, kým história zaznačí časy kráľa Dávida. Z toho rodu príde Očakávaný, ktorý sa bude nazývať Pomazaným, Synom Božím, sám Boh, Kráľ-kňaz a Sľúbenec duší, (Žalm 71, žalm 2, žalm 109, žalm 44.) Ako krásne razýva Izaiáš Mesiáša ratolesťou Božou a súčasne plodom zeme.

Svet je naplnený slávnostným tichom a nádejou. Tri knihy Múdrosti obsahujú najvznešenejšie úvahy o božskom pôvode a o bytosti Syna Božieho. Je Múdroť Božia, ktorá vychádza od večnosti. (Prísl. 24.) Vychádza z úst Najvyššieho (Kaz. 24), je odleskom Otca (Múd. 7). Aký to vývoj jednoduchého slova prvého proroctva o potomstve Ženy. Jej Syn — Syn Boží, Slovo večného Otca, sám Boh! Už starí židovskí vykladači Pisma rozumeli 44. žalm v alegorickom, ale súčasne i v mesiášskom smysle. Mŕtve písmená vstávajú z mŕtvych a pred dušou sa rysuje obraz Mesiáša, ako ho videl prorok Starého Zákona. Je zjavom krásy, ktorý márne hľadáme medzi ľuďmi. Vládne podľa pravdy, práva, spravodlivo a milosrdne. Vedľa neho, po jeho pravici v zlate odená Kráľovná. Počula jeho hlas, ktorý ju volal: — Počúvaj, dcéra, vid' a nakloň svoje ucho, zabudni na svoj ľud a na dom svojho otca. Tak sa bude kráľ tešiť z tvojej krásy, ved' on je tvoj Pán a Boh. Jemu sa musia klaňať.

Tajomné slová. Cítiť z nich ozvenu slov, ktoré

vypovie na Boží príkaz anjel k našej Pannej. Áno, ona je prisľúbená žena z proroctva, ktorá stojí na začiatku dejín, je Matka a jej Syn je Boh.

Staň sa!

Príšla ticho, nenazdajky, že nik na svete nemal ani tušenia o jej veľkosti. Sama to tušila najmenej. Uchránená pred dedičným hriechom, od prvej chvíle svojho života žiari Nepoškvrnená. Je vrcholom, na ktorý padlo svetlo vychádzajúceho večného slnka. Na jeho úpätí leží ľudstvo v hlbokom spánku s očami zaliatymi únavným čakaním a snami o Vykupiteľovi, ktorý sa ešte stále neobjavuje. Viera a túžby celého ľudstva slialy sa do jedného mora. Celá jej bytosť je modlitbou a volaním po Spasiteľovi. Boh, zranený jej krásou, posielal k nej svojho posla, ktorý prijal jej svolenie, vypovedané v mene celého ľudstva. S velebnou jednoduchosťou zaznamenal nám evanjelista túto veľkú dejinnú udalosť. Ale aká nedozierna hĺbka božskej múdrosti sa z nich zračí. Ako je ľudský tvor uspôsobený spolupôsobíť s Božou milosťou a celkom sa jej odovzdať. Duch Boží prichádza nenazdajky ako búrka, ktorá vzruší dušu do hĺbín. — Zdravas, milosti plná, Pán s tebou, požehnaná si medzi ženami, — hovorí anjel k Panne, pohrúženej do modlitby. Pozdrav vzrušuje jej vyrovnanú duševnú hladinu. Rozráža ju a padá na jej dno. Márie sa zmocňuje

nepokoj. Kto to k nej hovorí? Anjel svetla a či tmy?

Ale Duch Svätý má ohľad na tú, ktorá je vyvolená od vekov. Uspokojuje ju, prebúdzá jej vôľu a nezačína veľké Božie dielo bez Máriinho — áno. Panna Mária po prvých anjelových slovách znovu nadobúda rovnováhu. — Neboj sa, lebo si našla milosť u Boha, — pokračuje anjel vo svojom pozdrave. Podľa týchto slov poznáva Božieho anjela. Už vie, že to Boh k nej hovorí ústami anjela. Boh jej ústami anjela oznamuje: — Počneš a porodíš Syna, ktorého meno bude Ježiš a ktorého kráľovstvo bude bez konca. — Anjelovou rečou sa všetky proroctvá Písma staly zjavnými, sjednotily sa ako obraz mozaiky v jeden obraz o Mesiášovi...

A Mária? Nebol to dosť výrečný obraz? Poznáva v ňom rysy, ktoré sa do jej duše vrývaly, keď rozjímalala nad slovami Písma sv. Koľko sa namodlila, aby sa ten obraz stal skutočnosťou. Koľko sa naprosila, aby sa mohla stať pokornou služobnicou tej, ktorá bude matkou Mesiášovou. Ale že by ona mala byť tou Matkou, nad všetky vyvýšenou, to bolo pre jej pokoru čosi neslýchaného, čosi neuskutočniteľného. Azda dobre nerozumie... Azda. — Dodáva si v mysli a prosí o vysvetlenie, čo Boh od nej chce, ako sa jeho želanie uskutoční. Ochotná je, ved' Pán dobre vie, ako sa mu na jeho sväté vnuknutie zasvätila večným panenstvom. — Ako sa to

stane, keď ja muža nepoznám? — Vlastnými slovami sa označila za vyvolenú, vlastnými slovami dala podnet k vytýčeniu dôstojnosti Matky Božej. Áno, Boh chcel práve pred veľkým okamihom počuť obnovenie zasvätenia panenstva. A tak vytvárajú anjelové slová so slovami Panny Márie profil Matky Božej. Profil pokory, obozretnosti, vernosti Bohu, ktorý je v ostrom protiklade s ľahkovernosťou a nestálosťou prvej matky ľudstva — Evy. Ani jedna pred ňou tak nehovorila a po nej stanú sa slova „muža nepoznávam“, heslom tisícov. Hľa, spolupôsobenie s milosťou Boha.

Vráťme sa nazad k evanjeliu. — Duch Svätý sestúpi na teba a moc Najvyššieho ťa zatieni, a preto aj to sväté, čo sa (z teba) narodí, Synom Božím sa bude volať. — (Luk. 1, 35.) Bolo ešte možné pochybovať, že tu anjel myslel Mesiáša a jeho panenskú Matku, predpovedanú prorokom Izaiášom? Máriina pokora ustupuje evidentným slovám. Oстане Pannou a stane sa Matkou. Jej Syn bude Boh, ona Matkou Božou, Matkou Spasiteľa. Pred jej dušou žiari obraz božstva a ľudstva v nekonečnej kráse. Vidí krv a boj, slávu a víťazstvo, život a boj, lesť, zničenie a smrť. Máriin los je nerozlučne spätý s vykupiteľským dielom.

Ešte nikdy nestál človek pred dôležitejšou otázkou. Nikdy nežiadali od ľudského tvora väčšiu pokoru, hrdinskejšiu odvahu pre utrpenie, veľkoduš.

nejšiu lásku. Nikdy nežiadali viac viery, ktorá toto všetko niesla a uskutočnila, ktorá prijimala neviditeľnú a nepochopiteľnú vec za istú a bezpečnú.

Mária je si vedomá, že celý beh dejín, blaha a prekliatia ľudského rodu závisí od jej slova. Dvíha zrak k nebu, upiera ho do svojej ničoty a šepká: — Hľa, slúžka Pánova som, stane sa mi podľa slova Tvojho.

Slúžka Pánova, to je prvá duchovná tvár Máriina. Najpokornejšia, najopravdivejšia a najvznešenejšia, akú len mohla načrtnúť. Bolo to viac ako slovo. Bol to celý jej duch, jej srdce, jej život. Celkom vošla do Boha. A Boh?

— A Slovom sa stalo telom a prebývalo medzi nami. — (Ján 1, 1.)

Bola svadba v Káne

Na svadbe v Káne, na ktorej sa zúčastnil Kristus v spoločnosti Panny Márie a svojich učeníkov, Kristus Pán prekračujúc prah svojej verejnej činnosti v spoločnosti svojej Matky práve tak, ako skrze ňu začal svoj pozemský život. Mária sa tu javí posledný raz ako Matka. Ježiš bol pozvaný, ako jej Syn, hoci tu nevystupuje ako Jej Syn. Od tej chvíle je Synom nebeského Otca. Jeho jediná úloha je, a iná ani nemôže byť, plniť vôľu Otca, ktorý Ho poslal.

Na prvý pohľad mohlo by nás zaraziť, že Ježiš začína svoju mesiášsku činnosť účasťou na svadobnej hostine a robí prvý zázrak, aby zvýšil sviatočné a ešte viac svadobné veselie. Kto si to však pozornejšie všimne, nájde v tomto čine znamenie takej mohutnej božskej symboliky, že razom sa dostáva celé Ježišovo vykupiteľské dielo do najjasnejšieho a súčasne do najtajomnejšieho svetla — a to vo svojom najhlbšom základe a rozvoji. Ježiš kladie tu základný kameň pre svoje kráľovstvo a odtiaľ ukazuje na minulosť i na budúcnosť.

Aj Ježiš bol pozvaný . . .

Stvoriteľ je povoláný k dielu, ktoré stvoril ako korunu v posledný deň svojej stvoriteľskej činnosti. Vtedy mohol s uspokojením vyhlásiť, že dielo je dobré. (Gen. 1, 31.) Čo sa však stalo z toho nádherného diela, ktoré tvorí základ spoločnosti a ktoré sa malo stať prirodzeným základom Cirkvi, ktorú bolo treba založiť? Aký to bol svätý sväzok, ktorý vtedy spojil muža a ženu! Už v prirodzenom poriadku nebol myslený ako číra občianska smluva, ale ako vzájomné, Bohom chcené doplnenie dvoch ľudských bytostí. Doplnenie, volajúce po Božom posvätení. Tento sväzok bol myslený ako symbol najväčšej pozemskej lásky, stal sa však znakom nízkej požívačnosti. Prameňom, z ktorého svetu plynú skaza a hriech. Studňa života bola otráve-

ná. Tu teda sa muselo začať vykupiteľské a obnovné dielo. Matka Ježišova pri ňom bola...

V nej sa vykupiteľské dielo už začalo. To slovo znie ako nová svadobná pieseň. Ako svetlo padá z panenskej Matky na mladú manželskú dvojicu.

Ako mstí toto slovo všetky pohanenia ženy. Ako znovu povznáša ženu za symbol vyšších vecí, za predmet mužovej úcty! Ako je aj muž pozdvihnutý k žene! Ako je umlčaná nízka smyselnosť! Ako sa láme presila žiadostivosti!

Ale tieto slová majú ešte väčší význam.

Ak tam nie je prítomný Syn Boží ako dieťa svojej matky, potom tam nie je ani Mária ako matka svojho dieťaťa. Ako pre Ježiša tak aj pre ňu je Kána miestom, kade ide ostrá rozdeľujúca čiara v jej materinskom srdci medzi skrytým — ak sa tak smiem vyjadriť — a medzi verejným životom presvätej Panny.

Tu v Káne pri prekročení svadobnej siene prestáva byť matkou. Svätého Jozefa už viac niet. Bol závojom, ktorý zakrýval Ježišove synovstvo. Tento závoj zmizol jeho smrťou. Prišla chvíľa, aby sa Kristus Pán zjavil sám. I Mária dokončila svoju úlohu, ktorú mala ako matka. Zabudnutý a opustený leží v diaľke krásny Nazaret. Ak ešte Matka žije a žiť musí, potom to už nie je život telesnej matky Kristovej, ale život Panny Márie, ktorú ako druhú Evu pri druhom Adamovi, čaká nové život.

né dielo. Nové životné dielo? Nový život? Čo to značí pre ňu? Teraz musí s krvácajúcim srdcom obetovať svojho Syna. V duši a v srdci ponúkla túto obeť nebeskému Otcovi už v chráme. Teraz nadobúda obetovanie vážny vzhľad. Vrcholí na Kalvárii pod krížom. Mlčky pôjde po Ježišovom boku, prebolestná, plačúca, zbavená dieťaťa, hoci ono žije. Aký to tvrdý údel, byť Matkou Božou!

Od tej chvíle je Ženou, je Paňou. Od Kány až po kríž. A tak s Ňou hovorí a zaobchádza aj Kristus Pán.

Až teraz pochopíme slová, ktoré Mária vypo-vedala v Káne, ktoré sú svojím obsahom i tvarom prvou a poslednou pre nás zaznamenanou modlitbou, ktorú predniesla Mária, Matka celého ľudského pokolenia, naša nebeská a duchovná Matka.

Nemajú vína

V tom treba hľadať hlbší, symbolický význam. Víno, ktorého sa nedostávalo a ktoré malo opäť tiecť, bolo víno milosti, víno čistej manželskej lásky. Zakalený zdroj života musel byť zázračne očistený a pretvorený na prameň milosti a pravej duševnej radosti. Nie je víno symbolom radosti, lásky, milosti, ba i Ducha Svätého, ako je chlieb symbolom sily a tak Syna Božieho?

Zázrak premeny vody na víno je symbolom povznesenia manželstva na stav posvätný. V udalosti v Káne vidíme posvätenie manželstva, ale v prvom rade založenie riše Božej. Zatiaľ čo Kristus Pán zázrakom spojuje snúbenca a snúbenku v svätú lásku, prebúdzá vieru a lásku u svojich učeníkov. Ved' čítame u evanjelistu (Ján 2, 11.). Uverili v neho. To bola prvá príprava na duchovné zasľúbenie, ktoré sa malo uskutočniť na kríži medzi Kristom a jeho Cirkvou, ktorú si vykúpil svojou krvou. Na pozadí svadobnej siene v Káne začína sa už týčiť kríž. Ale ako treba rozumieť Ježišovej odpovedi? Nie je v slovách: Čo je mňa teba do toho žena? aspoň zdánlivé odmietnutie? Tvrdo znejú Ježišove slová na Máriinu prosbu, aby pomohol mladým manželom z rozpakov. Čo mienil Kristus tými slovami, pokarhanie, vyznamenanie? Azda oboje. Rozhodne niečo iného, než čo nám naznačuje výraz „matka“, ktorý tu zaiste pokladal za nevhodný. Vopred treba poukázať na to, ako vysvitá z chovania sa Panny Márie, že tieto slová sú mienené skôr pre poučenie prítomných, ako pre napomenutie Panny Márie. Ježiš tu prvý raz vystupuje s úmyslom zjaviť sa. Nezdá sa skoro prirodzeným, že Kristus Pán, druhý Adam, dáva na vedomie, že všetko, čo urobí, aj keď na prosbu druhej Evy, urobí to len z vôle Otca a že odmieta každé iné ovplyvňovanie i keby to bolo na zákla-

de takých nežných sväzkov, aké sú medzi dieťaťom a matkou? Nezdá sa, že sa musí vyhnúť všetkému, čo by vytváralo najnepatrnejšie zdanie, ako keby robil zázrak ako dieťa kvôli svojej matke? Nezná v tom slove „žena“ dvojaký význam, dvojaký význam ženy a Ženy? Ako keby chcel Ježiš povedať: pomyslíte na to, ako bol kedysi v Eve zneužitý vplyv ženy na muža. Veľký vplyv ženy je Bohom chcený. Ježiš to dokáže skutkom. Ale treba byť na pozore pred jeho zneužitím. Ježiš odôvodňuje svoje slová poznámkou: Ešte neprišla moja hodina. Bude teda Máriina prosba vypočutá? „Moja hodina...“ to značí hodinu pre vykonanie zázraku. Ako máme teda rozumieť tejto reči, keď Ježiš plní vždycky prosby svojej Matky?

Jedno z týchto dvoch: alebo hovorí Ježiš o hodine určenej Otcom absolútne a bez výhrad a tá sa dostavila v krátkom čase, ktorý uplynul medzi prosbou a vypočutím. Alebo hovorí o čase, ktorým by sa spravoval bez zásahu Máriinho. Tento čas Máriina prosba urýchlila a v tom je jej silný príhovor.

Nech si odporcovia tejto zrýchľovacej teórie namietajú hocičo, zdá sa nám predsa tento druhý náhľad najpravdepodobnejším. Napokon vieme to z výslovného uistenia samého Ježiša, do akej miery je modlitba včlenená ako rozhodujúci činiteľ pre určenie hodiny nebeským Otcom. Stačí poukázať na

to, ako Ježiš zpočiatku odmieta prosby kánanejskej ženy, odvolávajúc sa pritom na poslanie, ktoré má od Otca, ako neskôršie plní jej prosby pre jej vieru. (Mat. 15, 22.) Stačí poukázať na nádherné podobienstvo o neodbytnom priateľovi, ktorý doslovné prepadne svojho suseda v noci. V ňom sa nám tak názorne opisuje všetko prekonávajúca sila modlitby napriek všetkému odmietaniu.

Môžeme si myslieť, čo chceme. Panna Mária nerozumela Ježišove slová ako odmietnutie ani ho tak neprijala. Teraz ho porozumela, i keď to bolo v novom vydaní opakované slovo, ktoré jej povedal 12-ročný Ježiš v chráme, ktoré vtedy nepochopila. Odvtedy neprestávala na odpoveď dvanásťročného Ježiša myslieť. Odkiaľ teda nabrala odvalu, aby sa obrátila na Ježiša s prosbou teraz v Káne, keď sa Kristus prvý raz zjavuje pred verejnou? Odkiaľ má dôveru, odkiaľ má istotu, že jej prosba bude vypočutá, odkiaľ má predtuchu o spôsobe, akým bude vypočutá: čokoľvek vám poviem, urobte. (Ján 2, 5.) To jedine Duch Svätý vzbudil v nej túto modlitbu a s ňou spojil pocit istého vypočutia.

Ale nielen prosba, lež aj odpoveď pochádza od Duchu Svätého, ktorý ústami Matky prosi a ústami Syna odpovedá. Lebo tu nejde len o jednotlivú

svadbu, ale o manželstvo ako také. Nejde tu o prirodzené víno, ako skôr o víno milosti, o ktoré Mária prosí nielen v mene prítomných, ale v mene všetkých ľudí. Potom pochopil aj Pán v Máriiných slovách prosbu, výkrik celého ľudstva a radosť zo života, prosbu o lásku, o milosť! Nemyslel Ježiš vtedy na hodinu, ktorú nazval svojou, v ktorú bude spolu s učeníkmi stolovať pri inej hostine, kde sa bude dávať víno, premenené jeho slovom na vlastnú krv, na krv, ktorú so životom podľa ľudskej prirodzenosti dala jeho Matka? Na hodinu, keď z jeho prebodnutého boku v symboloch krvi a vody vyjde Cirkev? Nepovedal vtedy, že túto hodinu túžobne čakal? Víno milosti musí teda tiecť v jeho Cirkvi. Ale na čiu prosbu? Na modlitbu a prosby tej, ktorá ako nástroj Ducha Svätého je „príčinou našej radosti“. A to je Matka Božia. Vy-povedal túto prosbu na začiatku vykupiteľského diela. Ale jej prosba, jej modlitba a splnenie tejto modlitby trvajú na veky. Tak je Kána veľkým znamením, je veľkým podobenstvom o ríši Božej tu na zemi a vo večnosti, ktoré k nám nehovorí vo vybásnenom ale v historickom, živom symbole. Je to veľké znamenie, v ktorom sa nám zjavuje Syn Boží, ale v ktorom sa nám javí miesto Matky Božej vo vykupiteľskom diele — Matka medzi Kristom a nami ako Sprostredkovateľka . . .

Prečo ju máme milovať?

Prečo ju máme, Sprostredkovateľku všetkých milostí, milovať? Pretože sa druží ku Kristovi, keď jeho vykupiteľská činnosť vrcholila a dozrievala v bolestiach na Kalvárii.

Tma, ktorá nastala na Kalvárii pri Kristovom umieraní, nie je len čírou tmou, ktorá vznikla, keď slnko zachádzalo za obzor, ale je to súčasne hodina temnôt. Hodina temnôt nielen v smysle krajného vybičovania satanských síl a satanskej zloby, ale i vo význame úplného nezdaru Ježišovho. Aspoň, keď sa dívame na udalosť na Kalvárii podľa vonkajších znakov. Ježiša pribili na kríž. Je mŕtvy. Počúvate víťazný krik pekla okolo kríža? On, ktorý sa nazval svetlom sveta, zapadol do večnej noci. On, ktorý sa chválil, že je životom sveta, stal sa korisťou smrti. Vedľa neho stojí Žena, jeho Matka, o ktorej žalmista spieval, že je zlatom odetá. Jej srdce prenikol sedmorý meč. Áno, proctvo sa splnilo, Ježiš umiera. Jeho ľudská prirodzenosť podlieha nízkym nástrahám. Ale práve v tej chvíli, práve tým úspechom bola rozdrtená a pošliapaná hadova hlava.

Vtedy prerástla satanova zloba jeho prirodzenú chytráckú lesť. Vražda Syna-človeka bola preňho horšia ako škrt cez rozpočet. Nemal tušenia, čo prihystala múdrosť a moc Božia pre ľudské vykúpe-

nie. Ako múdro bol usporiadaný plán na dosiahnutie víťazstva skrz dve Božie vlastnosti, ktoré sa na prvý pohľad nedajú stmeliť do jedného celku. Skrz spravodlivosť a milosrdenstvo. Vtedy razila múdrosť Božia pre ne spoločné heslo, poslala ich na spoločný front. A heslo znelo? Milosrdenstvo skrz spravodlivosť.

Boh stvoril ľudské srdce, osobne spojené s božstvom. Srdce Bohočloveka, ktoré bolo schopné dať zadosť za padlé ľudstvo a dať mu nový život. Srdce bez viny. Dielo Ducha Svätého a Panny Márie. Keď ho darovala svetu, už vtedy bol hriech a diabol v zásade prekonaný. Božská krv Kristova sa stala zdrojom nekonečného zadosťučinenia a nového božského života.

Ale táto oživujúca miazga musela tiecť. Krv musela tiecť. Srdce muselo byť prebodnuté. Na zápasisku vstupuje Kristus a vypovedá satanovi a jeho družstvu boj. K tomu neboly potrebné slová. Stačilo, že sa On, svetlo, objavil v temnotách. Strom života je znovu zasadený a na ňom visí ovocie: Spasiteľovo telo, utvorené z Panny Márie. Telo, ktoré chce byť pre ľudstvo až do posledného dňa duchovným pokrmom. Len Bohočlovek mohol Božej spravodlivosti úplne zaplatiť Adamov a náš hriešny účet. Avšak na vykupiteľské dielo Kristove nemusíme sa dívať len okom zameraným na pozorovanie samej podstaty. Môžeme sa naň dívať

i zrakom, ktorý si okrem podstaty všima aj ucele-
nosti, plnosti a spôsobu ako i rámca celého vyku-
piteľského diela. Pri takom pohľade padne do na-
šej duše nesmelá otázka; nemala Panna Mária ne-
jaký podiel na tom, keď Ježiš svojou krvou sotie-
ral náš dávny dlh? Stála predsa na Kalvárii. Stála
tam len ako prirodzená matka, ktorá vidí svoje
dieťa zomierať v bolesti a v hanbe? K rozlúšteniu
tejto otázky nám nepomôžu nadšené slová a zbož-
né želania. Musíme si zabezpečiť pevnú pôdu pre
myšlienkový postup. Hranicu tejto pôdy, na ktorej
sa môže človek bezpečne pohybovať, tvorí Písmo
sv. a ústné podanie. Z učenia Písma sv. a z ústne-
ho podania možno s určitosťou tvrdiť pravdu: vy-
kúpenie je protiklad prvého pádu človeka do hrie-
chu. Levský a rozhodujúci podiel na prvom hrie-
chu mal Adam ako hlava a praotec celého ľudstva.
Adam však nezhrešil sám. Pomocnicu mal v Eve,
našej pramatke. Dedičný hriech je teda výsledni-
cou nešťastného počínania prvej ľudskej dvojice,
ktorá práve ako dvojica bola určená za princíp vý-
voja ľudského pokolenia. Úlohy pri páde do hrie-
chu neboly rovnaké. Adamova úloha bola rozho-
dujúca. Evina podradná. Vzájomne sa však doplňova-
ly. Akože je dokázané, že vykúpenie je protikla-
dom prvého ľudského pádu, musíme na vykupiteľ-
skom diele Kristovom hľadať obdobné črty. Tam
mal rozhodujúcu úlohu Adam, tu Kristus. Tam bo-

la pomocnicou v páde Eva, a tu by mali chýbať obdobné znaky pre dokreslenie obrazu? Mal by sa myliť taký Irenej, Justin, Tertulián, ktorí vidia obdobu Evy v Panne Márii? Tam pri páde bola organická spolupráca Adama ako prvého princípu celej našej biedy a Evy ako princípu druhého, podradného, ale predsa pomáhajúceho. Tu, pri vykúpení mala by táto súhra medzi Kristom a Máriou zrazu prestať? Je svätá pravda — a ustúpiť od nej o vlas znamenalo by prestať po katolícky cítiť — Mária si nijako nezaslúžila ani výsadu Nepoškvrneného Počatia, ani vyvolenie za Matku Božiu, ani to, že sa Boh nad ľudstvom smiloval a poslal mu Vykupiteľa, ani že výkupnou cenou bola cena Baránka Božieho. Nádherný portrét, ktorý z jej duše urobila milosť Božia, je jednoducho dar Boží. Ale nebol to dar osobný. Skrývalo sa v ňom tajomstvo. Aké tajomstvo?

Tajila sa v ňom možnosť postaviť sa po boku Vykupiteľa, ako spoluvykupiteľka, ktorá nejde na kríž, ale stojí pod krížom. Ktorá práve týmto obrázom z umučenia Pána nám dáva poznať; Kristus je všetko, ja som doplnok. Kristus je prvý, ja som na druhom mieste. Kristus je zdroj, ja jarček. Pán, ktorý mi urobil veľké veci, dovolil, aby som na kalvárskej skale zbavila svoju bolesť prirodzenej materinskej bolesti a pridala ju k vykupiteľskej bolesti svojho Syna, ako bolesť spoluvykupiteľskú,

**Kristus, Vykupiteľ ľudstva — ja spoluvykupiteľka.
Velebi duša moja Pána, že natoľko povýšil poni-
ženú...**

Žena, hľa syn tvoj!

**Golgota je vrchol a východisko vekov, ktoré po-
minuly a ktoré prídu. Preto majú osoby, slová, či-
ny, ktoré sa tu odohrávajú všeobecný, nebynúci
význam. Sú v doslovnom smysle symbolmi a nosi-
teľmi večných myšlienok, platných na všetky časy
a pre všetkých ľudí.**

**Trpiaci Spasiteľ povedal posledné slovo k ľu-
ďom na zemi... Môže byť inakšie, než najvýznam-
nejšie pre celý pochop, pre celú podstatu jeho vy-
kupiteľského diela? Komu z ľudí má byť určené,
ak nie Panne Márii, ktorá počula prvé slovo več-
ného Slova?**

**Videl ju, ako stojí, pod križom, hovorí evanjelis-
ta. (Ján 19, 26.) Upiera na ňu svoj zrak. Pozerá na
ňu inakšie ako vo svetle večného diela, ktoré sa
uskutočňuje? Pozerá na ňu inakšie ako v lesku
proroctva, ktoré bolo vyslovené po páde prvých
ľudí v raji a ktoré sa teraz pre ňu a na nej plní?**

**Na prvé počutie je to tvrdý, cudzí zvuk, ktorým
s križa hovorí Kristus k svojej Matke: „Žena, hľa,
syn tvoj”. (Ján 19, 26.) Pýtame sa, je to slovo vd'a-
ky, posledné sbohom, ktorým sa Syn obracia k**

Matke vo chvíli, keď umierajúc opúšťa ju bez útechy?

Nie, nie, nie! Keby Kristus hovoril k matke iba ako ľudský syn, nikdy by také slová nepovedal. Ale v ňom vidíme prostredníka medzi Bohom a ľuďmi, ktorý sa obracia k Márii. Aké nežné sbohom, aká vrúcna vd'aka, akú len Bohočlovek mohol dať svojej Matke. Je to koruna, pravda, trňová koruna, ako bola jeho. To bolo teda jedine pravé, výstižné, všetko obsahujúce slovo, ktoré tu mohlo a muselo byť vypovedané. „Potomstvo ženy“, o ktorom hovorí Písmo sv., je aj tu prvým záujmom. Tu pod krížom stala sa Mária skutkom — de facto — duchovnou Matkou ľudstva, práve tak ako Kristus skutkom — de fakto — vykúpil ľudí a urobil z nich dieťky Božie. Trpela spolu a tým i prinášala spolu zadosťučinenie. Tým spolu slúžila v mene ľudstva. A v mene celého ľudstva prijímala na seba z krvi a vody, vytekajúcej z Kristovho boku, možnosť dávať Bohu ľudí, ktorí mali byť súčasne Božími a jej deťmi.

To všetko sa stalo za hlbokého mlčania. Nik to nevidel. Ježiš chcel o tom podať svedectvo. Je teda Ježišovo slovo v prvom rade dosvedčením tejto skutkovej podstaty. Chce vydať svedectvo o duchovnom materstve Panny Márie so zreteľom na celé ľudstvo, ktoré sa stane účinným práve teraz, Kristovou smrťou a Máriiným spoluutrpením. To

bol vlastný cieľ Božieho materstva Panny Márie. Stala sa Matkou Ježišovou, aby za nás zomrel a my sa jeho smrťou zrodili k životu. A ako tu na Kalvárii bola Mária Žena, tak tu nebol ani Ján ako súkromná osoba, ale ako apoštol, ktorého Kristus miloval (Ján 19, 26.), ktorý tu zastupoval všetkých apoštolov a v nich Cirkev a v Cirkvi nás. V Kristovom oslovení je teda obsiahnuté dovŕšenie Máriinho materstva vyvrcholením jej mučeníctva. Teraz bola opustená Synom, ako bol Syn opustený Otcom.

Už rozumieme, prečo to muselo byť posledným slovom, ktoré predniesol umierajúci Spasiteľ k vykúpenému ľudstvu. V Jánovi sveril ľudstvo starostlivosti Matky: Teraz ste deťmi Máriinými a preto deťmi Božími, vykupiteľské dielo bolo dokonané, svet má zasa svoju Matku.

Ježišovo slovo k Márii vytvorilo nám i obraz katolíckej matky. Kus Máriiných bolestí zostal v každej matke, hovorí básnik Schell. Materinská láska a materinské bolesti prechádzajú sebou navzájom. Obe sú posvätené láskou a utrpením Sedmoboolestnej.

Ako trblietajúca zornička ohlásila a pripravila Panna Mária príchod Spasiteľa. Ako planúce zore musela ešte dlho svedčiť na oblohe o Slnci spravodlivosti, ktoré zapadlo v žiari krvi.

Ako by mohly žiť deti bez matky? Ako by moh-

ly zostať bez pomoci v noci, ktorá prišla tak bezprostredne? Učeníci teraz videli, ako v Márii ešte žije obraz Majstra, ktorý tak neočakávane zmizol. Videli v nej jeho vzhľad a jeho ducha. Čo do vzhľadu bol Ježiš živým obrazom svojej Matky. Matka stala sa duševne dokonale podobnou Synovi.

Srdce Cirkvi

Toto tajomstvo nosil apoštol Pavol. Nič mu nevyrvalo kľúč k tomu tajomstvu. Ani vlny mora, ani útrapy ciest, ani bičovania, ktoré snášal pre Krista. Ani mreže rímskeho žalára, ani okovy. Tento kľúč uložil Pavol vo svojich listoch. Je to kľúč, ktorý otvára smysel nášho kresťanského života. Je to kľúč, ktorý nám sprístupňuje múdrosť tajomstiev a podobenstiev o vinici a o ratolestiach. My sme suchou, bezcennou ratolesťou, na nič sa nehodiacou, iba na spálenie, ak nesrastieme s viničom, ktorým je Kristus. Stredom našej spásy je Kristus. Cesta k tomu stredu je — podľa slov sv. Pavla — vzrast v Kristovi, včlenenie do Krista, rásť s Kristom, vytvorenie s ním takmer jednej bytosti. Vstupiť s ním v živú jednotu.

Cieľ je teda jasný — Kristus sám. Aké miesto má tu Mária, kde je Kristus hlavou a my údmi? Na tú otázku dávajú odpoveď katolícki teológovia. V tajomnom mystickom tele Kristovom, ako inak nazýva sv. Cirkev, je Panna Mária srdcom. Panna

Mária ako srdce Cirkvi udržuje v obehu, rozvádza živý prúd milostí, ktoré nám Kristus svojím umučením získal. Jej úloha je tichá, nikým navonok nepozorovaná, zato však o to dôležitejšia, lebo sa bezprostredne týka nášho nadprirodzeného života. Poslanie Panny Márie nezdôrazňuje iba účasť na vonkajšej verejnej činnosti Kristovej. Jej spolupôsobenie s Kristom je skôr tiché, skryté spoluúčinkovanie a súhra srdca s hlavou vo vnútornom okruhu ich činnosti a vo vnútornom sprostredkovaní života údom, a to tam a tak, kde a ako sa Kristus uplatňuje ako Vykupiteľ.

Aká je teda vlastná funkcia Panny Márie v Cirkvi? Panna Mária je v Cirkvi orodovnicou, ktorá stojí so sopnutými rukami medzi Kristom a nami, veriacimi. Skrze Krista, svojho Syna, prosí Boha o požehnanie a celkom určite ho pre Cirkev dostáva. Panna Mária prosí za nás, modlí sa za nás a my sa modlíme skrz ňu.

Orodovná modlitba Matky Božej je jediná svojho druhu. Každý z nás, kto ešte nestojí pred Bohom z tváre do tváre, je v nej zahrnutý. Je to orodovanie, ktoré vie o každej chvíle nášho života, je to orodovanie matky, ktorej patrí celé ľudstvo a ktorá materinskou staroslivosťou objíma každého jednotlivca, všetky jeho starosti, žiale a boje.

Orodovanie Panny Márie stojí práve na rozhraní medzi modlitbou Kristovou za nás a nám zná-

mou modlitbou svätých. Úplne ju pochopíme teda len vtedy, keď sa zahľadíme na dušu modliaceho sa Ježiša. Lebo od neho 'prijali všetci — i Panna Mária — milosť za milosťou a dostali ich z jeho plnosti. (Ján 1, 16.) Keďže v Kristovej modlitbe je jeho ľudská vôľa a vôľa Božia jedno, z toho vyplýva všemohúcosť jeho modlitby. Ale prečo je Máriina modlitba a jej orodovanie také účinné? Prečo udeľuje Boh na jej orodovanie každú milosť? Pretože sa navyše približuje modlitbe Kristovej, modlitbe nášho Spasiteľa. Ak je Kristova modlitba naplnená vedomím, že on a Otec sú jedno, orodovanie Panny Márie naplňuje vedomie, že sa modlí ako Rodička Božia, ktorá smie uplatniť svoje materinské práva u svojho Syna. V tomto smysle platí výrok Petra Damiánskeho, že Mária orodujúca, neprosí, lež rozkazuje. Možno to povedať o niektorom svätcovi alebo o niektorej svätej?

Ak je obsahom Kristovej modlitby Boh, jeho svätá vôľa, jeho sväté kráľovstvo, bude mať Matka Pána, Bohom určená pomocnica pri vykupiteľskom diele iné záujmy?

Ak je Kristova modlitba všemohúca, lebo ľudská vôľa Kristova je v súhlase s jeho vôľou Božou, nesmieme nazvať Máriu, Matku Pánovu, všemohúcou orodovnicou? Nemožno to povedať o Tej, ktorá tak bezvýhradne odpovedala anjelskému poslovi: nech sa stane vôľa Božia, ktorá obetovaním božské.

ho Dieťaťa v chráme, pri nájdení dvanásťročného Ježiša a na Kalvárii tak bezvýhradne potvrdila svoju odovzdanosť?

Je pravda, že Mária ako všemohúca orodovnica, nemá takú moc, ako jej Syn. A keď tento názov skladáme pred oltárom Panny Márie, nikdy ho nekladáme pred oltármi ostatných svätých, jednako nezabúdame, že Mária je stvorenie, Kristus však Boh:

Ako Matka a srdce Cirkvi sa nám javí už od večere pri soslani Ducha Svätého. To je jej pomenovanie na všetky časy. Z toho jej určenia sme si vyvodit' dva veľké uzávery. Prvý: Panna Mária je Prostrednicou všetkého života milosti. To značí, že nám v celom rozsahu sprostredkúva dielo nášho znovuzrodenia v Kristu vo všetkých jeho prejavoch. Vyplýva to z jej postavenia: Je našou duchovnou Matkou; Božou snúbenkou, je nástrojom Ducha Svätého. Panna Mária nás zastupovala pri našom vykúpení a pod krížom obdržala výsledok Kristovho utrpenia, aby ho materinsky ďalej rozdávala. Túto pravdu dosvedčuje zjavenie Božie od prvej až do poslednej knihy Písma sv. To je smysel prastarej kresťanskej myšlienky o druhej Eve. V stredoveku postavil to do plného svetla svätý Bernard, v novoveku svätý Alfonz. Pápež, Lev XIII. to vyslovil vo vete: Všetky milosti, ktoré v časnosti dostávame, dostávame trojakou cestou: od

Boha ku Kristovi, skrz Krista k Panne skrze Pannu k nám. (Enycyklika Jucunda semper.)

Druhý uzáver sa týka praktického významu Panny Márie pre náš nadprirodzený život. Všetky milosti dostávame podľa miery našej spolupráce s Matkou Božou. Boh nám nedáva nijaké milosti bez príčinenia Matky Božej. Teda s našej strany bez spolupráce s ňou nedostaneme nič. Cieľom nášho znovuzrodenia v nadprirodzenom smysle, je videnie Boha z tváre do tváre a priama účasť na jeho závratnom šťastí. Nemožno to dosiahnuť bez nášho dobrovoľného súhlasu. Musíme teda dobrovoľne pracovať s milosťou, ktorú nám sprostredkúva Panna Mária. Musíme preto nájsť k Matke Božej úprimný, srdečný vzťah. Ako? Tak, že v duši a v srdci budeme pestovať poslušnosť k milosti Božej, ktorá nás naučí s Matkou Božou opakovať slová: Hľa' služka Pánova som, staň sa mi podľa slova tvojho.

Pravý ctiteľ

Panny Marie

nezahynie!

(Sv. Alfonz.)

Soznam nových brošúrok „Životom“:

---

1. Matka Ustavičnej Pomoci.
2. Generálna spoveď.
3. Pobožnosť Krížovej cesty.
4. Hriech.
5. Peklo.

Ročník VIII.:

- 1-2. Kto sú svedkovia Jehovovi.
3. Práci česť.
4. Exercície.
5. Stará sa o nás Boh?
6. Naša vlasť (nebo).
- 7-8. Viac kňazov.
- 9-10. Deti, buďte sväté!
11. Tajomstvo Matky.
12. Ochranca roľníkov (sv. Izidor).

**Staršie vydania brošúr
„Životom“ sú vypredané.**

Máme na sklade:

---

1. **Matka Ustavičnej Pomoci (modlitebná knižka).**
2. **Umučenie Pána nášho Ježiša Krista od Dr. J. Miklíka CSsR — Dr. P. Kováča.**
3. **Odpustky od P. J. Bednáríka CSsR.**
4. **Umenie milovať Ježiša Krista. Sv. Alfonz z Liguori, P. L. Michalovič CSsR.**
5. **Obrazy Matky Ustavičnej Pomoci: stredné a veľké.**
6. **Božský Priateľ, myšlienky k duchovným cvičeniam. P. J. Schreyvers CSsR — P. K. Stašík CSsR.**
7. **Vianočná novéna. Sv. Alfonz z Liguori — P. K. Stašík CSsR.**

Do „Arcibratstva Matky Ustavičnej Pomoci a sv. Alfonza“ možno sa prihlásiť kedykoľvek v kláštore Redemptoristov v Bratislave, Puškinova 4, v kláštore Redemptoristov v Kostolnej pri Trenčíne a v kláštore Redemptoristov v Podolínci.